ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ

ΗΤΑΝ μιὰ φορὰ ἕνας βασιλιᾶς μὲ πολὺν πλοῦτο καὶ μὲ μεγάλη δύναμη κι' εἶχε μιὰ θυγατέρα πολὺ ὡμορφη. Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς τῆς παντρειᾶς της, ὁ πατέρας της διαλάλησε σ' ὅλο τὸ βασίλειο πως ὅσοι θέλουν νὰ τὴν πάρουνε γυναῖκα τους, νὰ μαζευτοῦν ὅλοι σ' ἕναν κάμπο πλατύ. Ἐκεῖ ἡ βασιλοπούλα θάρριχνε στὸν ἀέρα ἕνα χρυσὸ μῆλο κι' ὅποιος θὰ πρόφτανε νὰ τ' ἁρπάξῃ, θὰ τοῦ πρότειναν τρία πράματα. Κι' ἂν τἄκανε κι' αὐτὰ τὰ τρία, θάχε δικαίωμα νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴ βασιλοπούλα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ βασιλιᾶς δὲν εἶχε ἄλλο παιδί, ὁ γαμπρός του θὰ γινότανε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου.

Τὴν ὁρισμένη μέρα μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι στὸν κάμπο κι' ἡ βασιλοπούλα ἔριξε τὸ μῆλο. Τὸ μῆλο ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς βοσκοῦ, ποὺ ἦταν ὁ ὡμορφότερος ἀπ' ὅλα τὰ παλληκάρια, ἀλλὰ κι' ὁ πιὸ φτωχός. Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ τοῦ πρότειναν κατόπιν, ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Ὁ βασιλιᾶς εἶχε κλείσει στὸ σταῦλο του ἑκατὸ λαγούς. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς βγάλῃ νὰ βοσκήσοιν στὸν κάμπο καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρῃ τὸ βράδυ στὸ σταῦλο, θάλυνε τὸ πρῶτο ζήτημα.

Ὁ νέος βοσκὸς σὰν τ' ἄκουσε αὐτό, ζήτησε μιᾶς μέρας προθεσμία γιὰ νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ὁ βασιλιᾶς τοῦδωσε τὴν ἄδεια. Ὁ βοσκὸς πῆρε τότε ἕνα στενὸ μονοπάτι στὸ δάσος καὶ κάθησε σ' ἕνα ἔρημο μέρος μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, γεμάτος συλλογή...

Ἔξαφνα εἶδε μπρός του μιὰ γρηᾶ ζαρωμένη, ποὺ εἶχε κάτασπρα μαλλιά, ἀλλὰ ποὺ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀκόμα πολὺ ζωηρά. Ἡ γρηᾶ τὸν χαιρέτισε καὶ τὸν ρώτησε τί ἔχει καὶ θλίβεται τόσο πολύ.

Ὁ νειὸς κούνησε τὸ κεφάλι του περίλυπα κι' ἀποκρίθηκε:

— Ἀλλοίμονο! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ σ' αὐτὸ ποὺ ζητῶ....

— Μὴν ἀπελπίζεσαι τόσο εὔκολα, γιέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γρηᾶ. Πές μου ἐμένα τί σοῦ συμβαίνει καὶ νάσαι βέβαιος πὼς θὰ κατορθώσῃς αὐτὸ ποὺ ζητᾶς.

Ὁ βοσκὸς τῆς διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ὑπόθεσί του, χωρὶς νὰ τῆς κρύψῃ τίποτε. Ἡ γρηᾶ ἔβγαλε τότε ἀπ' τὸν κόρφο της μιὰ φαρφουρένια σφυρίχτρα, τοῦ τὴν ἔδωκε κι' ἔγινε ἀφαντη μὲ μιᾶς.

Ὁ νειὸς σὰν ἔμεινε μόνος, ἔπεσε σὲ μεγάλη συλλογή. Γιατὶ τάχα τοῦδωσε ἡ γρηᾶ τὴ σφυρίχτρα; Γιὰ νὰ κράξῃ μ' αὐτὴ τοὺς λαγοὺς καὶ νὰ μὴ φεύγουν, Αὐτὸ θάταν ἴσως... Πῆγε λοιπὸν πάλι στὸ σπίτι τοῦ βασιλιᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Δέχομαι τὴν πρότασί σου, βασιλιᾶ, καὶ περιμένω τοὺς λαγούς.

Ὁ βασιλιᾶς πρόσταξε τότε νὰ τοῦ παραδώσουν ἑκατὸ λαγοὺς κι' ὁ βοσκὸς στάθηκε στὸ κατῶφλι τοῦ σταύλου γιὰ νὰ τοὺς μετρήσῃ.

Ἀλλὰ μόλις βγῆκε ὁ πρῶτος λαγός, βρέθηκε ἀμέσως πολὺ μακρυά, κι' ὅσο νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν δῇ, εἶχε βγεῖ κι' ὁ τελευταῖος. Ἔτσι ὅταν ἔφτασε ὁ βοσκὸς στὸν κάμπο, δὲν ἔβλεπε οὔτ' ἕνα λαγὸ μπροστά του.

Ἔβαλε τότε στὸ στόμα του τὴ σφυρίχτρα, σφύριξε καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε, μὲ μεγάλη του ἀπορία, νάχουν μαζευτεῖ γύρω του ὅλοι οἱ λαγοὶ καὶ νὰ βοσκᾶν ἥσυχα.

Μόλις ὁ βασιλιᾶς ἔμαθε τί ἔγινε, ἀνακοίνωσε τὴν εἴδησι στὴν κόρη του κι' ἔπεσαν κι' οἱ δυό τους σὲ μεγάλη στενοχώρια.

Ἂν ὁ βοσκὸς κατώρθωνε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα καὶ μὲ τ' ἄλλα δυὸ ζητήματα, ὅπως καὶ μὲ τὸ πρῶτο, ἡ βασιλοπούλα θὰ γινότανε γυναῖκα ἑνὸς ἁπλοῦ χωριάτη κι' ἔτσι θὰ ἐξευτελιζότανε ἡ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια.

— Ἂς εἶνε, εἶπε ἡ βασιλοπούλα στὸν πατέρα της. Σκέψου κι' ἐσύ, θὰ σκεφτῶ κι' ἐγὼ καὶ θὰ τὰ ποῦμε.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτό, ἡ βασιλοπούλα μπῆκε στὴν κάμαρά της, ἄλλαξε τὴ φορεσιά της καὶ τὴν ὄψι της σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ γνωρίζεται, καβαλλίκεψε τ' ἄλογό της καὶ τράβηξε πρὸς τὸ βοσκό, ποὺ εἶχε γύρω του τοὺς λαγοὺς καὶ βοσκοῦσαν.

— Μοῦ πουλᾶς ἕνα λαγό; τὸν ρώτησε.

— Δὲν σοῦ πουλάω, κι' ἂν ἀκόμα μοῦ δώσῃς ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ τ' ἀσῆμι τοῦ κόσμου, ἀποκρίθηκε ὁ νειός. Μπορεῖς ὅμως νἄχῃς ἕναν δικό σου.

— Πῶς; ρώτησε ἡ βασιλοπούλα.

— Ἀρκεῖ νὰ κατεβῇς ἀπ' τ' ἄλογό σου καὶ νὰ κάτσῃς ἐδῶ πλάϊ μου στὰ χορτάρια γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Ἡ βασιλοπούλα στὴν ἀρχὴ δίστασε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ πάρῃ μ' ἄλλον τρόπο τὸ λαγό, ξεκαβαλλίκεψε κι' ἐκάθησε δίπλα στὸ βοσκό.

Πέρασε ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας κοντά του καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ βοσκὸς τῆς εἶπε χίλια τριφερὰ λόγια καὶ τῆς ἔκανε χίλια χάδια.

Κατόπιν ἡ βασιλοπούλα σηκώθηκε καὶ τοῦ ζήτησε τὸ λαγὸ ποὺ τῆς εἶχε τάξει. Ὁ βοσκὸς τῆς τὸν ἔδωσε κι' ἐκείνη τον ἔβαλε μὲ χαρὰ μέσα στὸ καλάθι ποὺ βαστοῦσε ἐξεπίτηδες, καβαλλίκεψε τ' ἄλογό της καὶ τράβηξε κατὰ τὸ παλάτι.

Μόλις προχώρησε ὅμως κάμποσο, ὁ βοσκὸς σφύριξε. ὁ λαγὸς τινάχτηκε μὲ μιᾶς ἔξω ἀπ' τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ καὶ βρέθηκε μπροστά του.

* * *

Σὲ λίγο ὁ βοσκὸς εἶδε νὰ πλησιάζῃ ἕνας γέρος χωριάτης, καβάλλα στὸ γαϊδαρό του. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς ποὺ εἶχε μεταμορφωθεῖ ἔτσι καὶ ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ παλάτι του μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γελάσῃ τὸ βοσκό.

— Μοῦ πουλᾶς ἕνα λαγό; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς, ἀφοῦ πῆγε κοντά.

— Οἱ λαγοί μου δὲν εἶνε γιὰ πούλημα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βοσκός. Λένονται χάρισμα...

— Καὶ πῶς μπορῶ νὰ πάρω κι' ἐγὼ ἕναν;

— Εὔκολο πράμα. Ἀρκεῖ νὰ κατεβῇς ἀπ' τὸ γαϊδαρό σου καὶ νὰ φίλησης τρεῖς φορὲς τὰ κατσούλια του'....

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἀπαίτησι δὲν τἀ'ραζε βέβαια στὴ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια κι' ὁ βασιλιᾶς στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ δεχτῇ. Προσφέρε δέκα, πενῆντα, ἑκατὸ χιλιάδες γρόσια γιὰ ἕνα λαγό, ἀλλὰ κι' ὁ βοσκὸς ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν δεχόταν μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ τὸν δώσῃ.

Ὁ βοσκὸς κάθησε σ' ἕνα ἔρημο μέρος, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, γεμάτος συλλογή...

Στὰ τελευταῖα ὁ βασιλιᾶς, μὴ ἔχοντας πῶς ἀλλοιῶς νὰ προμηθευτῇ τὸν λαγό, κατέβηκε ἀπ' τὸ γαϊδαρό του καὶ ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ βοσκοῦ.

Τότε ὁ βοσκός, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί του, ξεχώρισε ἀπ' τὸ κοπάδι του ἕναν λαγὸ καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε. Ὁ βασιλιᾶς τὸν πῆρε, τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα στενόμακρο σακκοῦλι κι' ἔφυγε, σχεδὸν τρέχοντας, ἀπ' τὴ χαρά του.

Ἀλλὰ μόλις κι' αὐτὸς προχώρησε κάμποσο, ἀκούστηκε πίσω του ἕνα σφύριγμα κι' ὁ λαγὸς πήδησε ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὸ σακκοῦλι κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βοσκοῦ.

— Ἔ, λοιπόν, τί ἔκαμες; ρώτησε ἡ βασιλοπούλα, ἅμα εἶδε τὸν πατέρα της νὰ γυρίζῃ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιᾶς. Αὐτὸς ὁ βοσκὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πεισματάρης. Μ' ὅλα τὰ χρήματα ποὺ τοῦδωσα, δὲν στάθηκε τρόπος νὰ μοῦ πουλήσῃ ἕνα λαγό. Στὸ τέλος, ἀφοῦ φίλησα τὰ κατσούλια τοῦ γαϊδάρου μου, μοῦδωσε ἕναν, ἀλλὰ μὲ ξεγέλασε καὶ μοῦ τὸν πῆρε πίσω. Μὴν ἀνησυχεῖς ὅμως. Τ' ἄλλα δυὸ ζητήματα εἶνε δυσκολότερα ἀπ' τὸ πρῶτο καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ λύσῃ.

Τὸ βράδυ ὁ βοσκὸς γύρισε ἀπ' τὴ βοσκὴ μὲ τοὺς λαγούς του, τοὺς μέτρησε καὶ τοὺς παράδωσε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλιᾶ, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔκλεισαν πάλι στὸ σταῦλο.

Τότε ὁ βασιλιᾶς κάλεσε κοντά του τὸ βοσκὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ πρῶτο ζήτημα τὸ κατάφερες. Ἂς δοῦμε τώρα ἂν θὰ μπορέσῃς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα καὶ μὲ τ' ἄλλα δυό. Πρόσεχε λοιπὸν σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ.

Ὁ βοσκὸς τέντωσε τ' αὐτιά του κι' ὁ βασιλιᾶς ἐξακολούθησε:

— Ἔχω ἑκατὸ κιλὰ φακὲς κι' ἄλλα τόσα μπαζέλια, ἀνακατωμένα ὅλα μαζύ. Ἂν μπορέσῃς λοιπὸν αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ τὰ ξεχωρίσῃς, θἄχῃς λύσει καὶ τὸ δεύτερο ζήτημα καὶ δὲν θὰ σοῦ μένῃ πειὰ παρὰ τὸ τελευταῖο.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτό, ὁ βεζύρης τοῦ βασιλιᾶ πῆρε τὸ βοσκὸ καὶ τὸν ἔκλεισε μέσα στὴν ἀποθήκη. Μόλις ἄρχισε νὰ πέφτῃ τὸ σκοτάδι, ἔβαλε τὴ σφυρίχτρα στὸ στόμα καὶ σφύριξε.

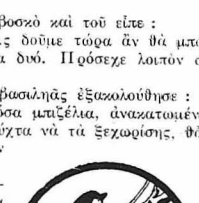

Ἀμέσως παρουσιάστηκαν μπρός του πέντε χιλιάδες μυρμήγκια κι' ἄρχισαν νὰ τρέχοιν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ βάζουν σὲ ξεχωριστὸ μέρος τὰ μπιζέλια καὶ σ' ἄλλο τὶς φακές. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ βασιλιᾶς,

πηγαίνοντας στὴν ἀποθήκη, εἶδε, μὲ μεγάλη του ἀπορία, πῶς ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσει. Ἔμενε ὅμως ἀκόμη ἄλυτο τὸ τρίτο ζήτημα καί, ἐπειδὴ ἦταν τὸ δυσκολώτερο, ὁ βασιλιᾶς εἶχε στηρίξει σ' αὐτὸ ὅλες τὶς ἐλπίδες του.

— Τώρα, εἶπε τοῦ βοσκοῦ, πρέπει νὰ πᾶς στὸ βασιλικὸ φοῦρνο καὶ μέσα σὲ μιὰ νύχτα νὰ φᾶς ὅλα τὰ ψωμιὰ τῆς βδομάδας ποὺ βρίσκονται κεῖ μέσα. Ἂν δὲν ἀφήσης οὔτε ψίχουλο, θὰ σοῦ δώσω μ' εὐχαρίστηση τὴν κόρη μου γυναῖκα σου....

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ βοσκὸς ὁδηγήθηκε καὶ κλείστηκε μέσα στὸ βασιλικὸ φοῦρνο ποὺ ἦταν τόσο γεμάτος ἀπὸ καρβέλια, ὥστε μονάχα μιὰ μικρὴ θέσι ἔμενε γι' αὐτὸν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ἐνῶ βυθίστηκαν ὅλοι στὸν ὕπνο, ὁ βοσκὸς ἔφερε στὸ στόμα τὴ σφυρίχτρα ποὺ τοῦχε χαρίσει ἡ γρηὰ καὶ σφύριξε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πλάκωσαν ἀπὸ γύρω δέκα χιλιάδες ποντικοί, ρίχτηκαν ἀπάνω στὰ ψωμιὰ κι' ὥς τὸ πρωὶ δὲν εἶχαν ἀφήσει οὔτε ψίχουλο.

Τότε ὁ νειὸς βρόντησε τὴν πόρτα δυνατὰ καὶ φώναξε :

— Ἀνοῖξτε μου νὰ βγῶ, γιατὶ πεινῶ !....

Ἔτσι ὁ βοσκὸς ἔλυσε καὶ τὸ τρίτο ζήτημα κι' ὁ βασιλιᾶς ἦταν πειὰ ὑποχρεωμένος νὰ τὸν κάμη γαμπρό του. Θέλοντας ὅμως νὰ τὸν παιδέψη ἀκόμα, πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα σακκὶ ποὺ χωροῦσε ἕξη κιλά. Φώναξε γύρω του καὶ πολλοὺς ἀπ' τοὺς αὐλικούς κι' εἶπε στὸ βοσκό :

— Τώρα, παλληκάρι μου, νὰ μᾶς πῆς τόσα ψέιμματα, ὥστε νὰ γεμίσ[illegible] αὐτὸ τὸ σακκί. Ἂν τὸ πετύχης κι' αὐτό, θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου μ' ὅλη τὴν καρδιά μου.

Ὁ βοσκὸς ἀράδιασε τότε ὅλα τὰ ψέιμματα ποὺ ἤξερε, ἀλλὰ εἶχε πάει μεσημέρι καὶ τὸ σακκὶ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα οὔτε ὥς τὴ μέση. Τότε κατέβηκε στὸ βοσκὸ μιὰ ἰδέα κι' ἄρχισε νὰ λέη :

— Λοιπόν, ἀφεντάδες μου, ἐκεῖ ποὺ φύλαγα τοὺς λαγούς, φάνηκε ἡ βασιλοπούλα ἀπὸ δῶ, ντυμένη στὰ χωριάτικα, καὶ γιὰ νὰ τῆς χαρίσω ἕνα λαγό, μοῦδωσε ἕνα φιλί....

Ἡ βασιλοπούλα, ποὺ νόμιζε πὼς δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ὁ βοσκός, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, γίνηκε κατακόκκινη ἀπ' τὴ ντροπή της....

Μὰ κι' ὁ βασιλιᾶς θύμωσε.

— Μ' ὅλο τὸ μεγάλο ψέιμα ποὺ εἶπες, φώναξε στὸ βοσκό, τὸ σακκὶ δὲν ἐγέμισε ἀκόμα. Πὲς κι' ἄλλο κανένα...

— Σὲ λίγο, ἐξακολούθησε ὁ πονηρὸς βοσκός, εἶδα νἄρχεται ἡ ἀφεντιά του, ὁ βασιλιᾶς, ντυμένος κι' αὐτὸς στὰ χωριάτικα, καβάλλα σ' ἕνα γάϊδαρο. Μοῦ ζήτησε ἕνα λαγὸ κι' ἐπειδὴ ἔβλεπα πὼς εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν πάρη, τοῦ παράγγειλα νὰ.....

— Φτάνει, φτάνει !..., φώναξε ὁ βασιλιᾶς καὶ πετάχτηκε ὄλόρθος ἀπ' τὴ θέσι του. Τὸ σακκὶ γέμισε !...

Κι' ἔτσι ὁ νειὸς βοσκὸς μὲ τὴν ἐξυπνάδα του στεφανώθηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα τὴν ὥμορφη βασιλοπούλα κι' ἐγίνηκε διάδοχος τοῦ θρόνου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

Ὁ κ. Θ. Σοφούλης
(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη)

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΜΝΗΣΤΗ

Ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς καὶ λεξικογράφος Σαμουὴλ Τζόνσον εἶχε μιὰ ἀνεψιά, ἡ ὁποία ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ κάποιον ὑπολογαγό.

Ἀτυχῶς ὅμως, προτοῦ νὰ γίνη ὁ γάμος των, ὁ ἀξιωματικὸς σκοτώθηκε σὲ κάποιο δυστύχημα καὶ ἡ ἀπαρηγόρητη μνηστή του ἀπεσύρθη στὸν πύργο της, ὅπου συνέταξε τὴ διαθήκη της, γιατὶ νόμιζε πὼς θὰ πέθανε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν καϋμό της. Ἦταν, μάλιστα, τόσο βέβαιη γιὰ τὸν προσεχῆ θάνατό της, ὥστε στὴ διαθήκη της ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς βάλουν τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴ στὸν τάφο:

«Ἐνθάδε κεῖται ἡ Ματθίλδη Τζόνσον, ἡ ὁποία γεννήθηκε στὰ 1781 καὶ πέθανε... ἀπ' ἀγάπη.»

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὴ συνέχεια; Ἡ... ἀπαρηγόρητη μνηστὴ ἔζησε μέχρι τοῦ 1885 καὶ πέθανε σὲ ἡλικία... 104 ἐτῶν !

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ βασίλισσα Χρηστίνα καὶ ἡ αὐλικὲς κυρίες. Ὁ αὐτοκράτωρ Αὔγουστος στὰ συμπόσια τῶν ὑπηκόων του. Παρ' ὀλίγον δρᾶμα τιμῆς. Ἡ ἀξίωσις τοῦ Ἰσπανοῦ εὐπατρίδη. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ἀρλεκῖνος. Ὁ Ναρμπὸν καὶ ὁ Ταλλεϋράνδος, κτλ. κτλ.

Ὅταν ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας, Χρηστίνα, πῆγε στὸ Φονταινεμπλὸ μὲ στολὴ ἀμαζόνος, πολλὲς κυρίες τῆς αὐλῆς, ποὺ βγῆκαν πρὸς ὑποδοχή της, πλησίασαν νὰ τὴν φιλήσουν.

Ἡ βασίλισσα ὅμως πειράχτηκε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ οἰκειότητα καὶ εἶπε :

— Μὰ τί μανία ἔχουν αὐτὲς ἡ κυρίες νὰ θέλουν νὰ μὲ φιλήσουν ; Μήπως ἐνόμισαν πὼς εἶμαι πραγματικά.... ἄντρας ;

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, Αὔγουστος, ἐπήγαινε πρόθυμα στὸ σπίτι κάθε ὑπηκόου του ποὺ θὰ τὸν ἐκαλοῦσε σὲ συμπόσιο.

Μιὰ μέρα ὅμως κάποιος Ρωμαῖος πολίτης τοῦ παρέθεσε ἕνα γεῦμα, ὑπερβολικὰ λιτό. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀρκέστηκε νὰ φάη ὅ,τι βρῆκε, ἀλλὰ ὅταν ἔφευγε δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε στὸν ἀμφιτρύονά του :

— Δὲν φανταζόμουν, ὅτι εἶμαστε τόσο πολὺ φίλοι !....

* * *

Κάποιος ὑπαξιωματικὸς τῆς Γαλλικῆς ἐθνοφυλακῆς, συνέλαβε κάποτε τὴ γυναίκα του νὰ κουβεντιάζη κρυφὰ μὲ τὸ φίλο της. Ἔξω φρενῶν τότε ἀπ' τὴν ὀργή του, τράβηξε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ ξεπλύνη τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχε γίνει, μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἐρωστοῦ.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, δυστυχισμένε ; τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του. Θέλεις [illegible] σκοτώσης τὸν... πατέρα τῶν παιδιῶν σου ;....

* * *

Ἕνας Ἰσπανὸς εὐπατρίδης, ταξείδευε κάποτε γιὰ τὶς Ἰνδίες. Στὸ ταξεῖδι ὅμως κατελήφθη ἀπὸ μιὰ τόσο τρομερὴ ναυτία, ὥστε πλησίασε τὸν πλοίαρχο καὶ τοῦ φώναξε :

— Σταματῆστε, σᾶς παρακαλῶ, τ[illegible] καράβι. Πρόκειται νὰ κάμω ἐμμετό !

* * *

Ὁ περίφημος γελωτοποιὸς Ἀρλεκῖνος, ἐστάλη κάποτε ἀπὸ τὸν κύριό του στὴ γειτονικὴ πόλι γιὰ νὰ πουλήση ἕνα ἄλογο. Ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δάσος, νύσταξε κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἀφοῦ πέρασε ἀπ' τὸ χέρι του τὰ χαλινάρια τοῦ ζώου.

Σὲ λίγο ἔτυχε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ ἕνας κλέφτης, ὁ ὁποῖος σκέφτηκε νὰ κλέψη τὸ ἄλογο. Τοῦβγαλε λοιπὸν τὸ χαλινάρι, τὸ καβάλλησε κι' ἔφυγε. Σὲ λίγο, ὅταν ξύπνησε ὁ Ἀρλεκῖνος, μὴ βλέποντας τὸ ἄλογο κοντά του, ἄρχισε νὰ διερωτᾶται :

— Κοιμοῦμαι ἢ ὀνειρεύουμαι ; Εἶμαι ὁ Ἀρλεκῖνος ἢ ὄχι ; Ἂν εἶμαι ὁ Ἀρλεκῖνος, ἔχασα ἕνα ἄλογο. Ἂν δὲν εἶμαι ὅμως ὁ Ἀρλεκῖνος, κέρδισα ἕνα χαλινάρι !....

* * *

Ὁ κόμης Λουδοβίκος Ναρμπόν, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους εὐνουμένους τοῦ πανισχύρου Ταλλεϋράνδου. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ περπατοῦσαν μαζύ, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλη μερικοὺς ἀθλίους στίχους του.

Ἔξαφνα, ὁ Ταλλεϋράνδος εἶδε, λίγο πιὸ πέρα, ἕναν περιπατητὴ ποὺ χασμουριόταν καὶ διέκοψε τὸν κόμητα, λέγοντας :

— Μὰ γιὰ κύτταξε ἐκεῖ, Ναρμπόν. Φαίνεται πὼς ἀπαγγέλλεις πολὺ δυνατά....

* * *

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Ε΄, ὅταν παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου καταγινόταν μὲ τὴν κατασκευὴ ρολογιῶν. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ ὑπηρέτης του, μπαίνοντας στὸ ἐργαστήριό του, ἀναποδογύρισε ἀπὸ ἀπροσεξία του ἕνα τραπέζι καὶ ἔσπασε τριάντα ρολόγια ποὺ βρισκόντουσαν ἐπάνω του.

Ὁ βασιλεύς, ἀντὶ νὰ ὀργιστῆ, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ εἶπε :

— Ἐσὺ εἶσαι πιὸ τυχερὸς ἀπὸ μένα, φίλε μου. Κατώρθωσες νὰ κάμης ὅλ' αὐτὰ τὰ ρολόγια νὰ πηγαίνουν... σύμφωνα ἀναμεταξύ τους !...

* * *

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκαν στὸν Λουδοβίκο Δ΄ τρεῖς σοφοὶ καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς ἀναθέση τὴ διεύθυνση τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Ὁ πρῶτος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ βασιλέα, τοῦ εἶπε :

— Εἴμαστε, χωρὶς ἀμφιβολία, οἱ σοφώτεροι ἄνδρες τοῦ βασιλείου σου.

— Ἢ μᾶλλον οἱ σοφώτεροι ὅλου τοῦ κόσμου, πρόσθεσε ὁ δεύτερος.

— Ὅσο γιὰ μένα, εἶπε ὁ τρίτος, ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἁπλῶς σοφώτερος ... τῶν δυὸ συναδέλφων μου !